

[Ole Vig Jensen]

spørgsmålet. Parlamentet skal ikke over budgettet kunne pålægge Danmark forpligtelser, som det tilkommer regering og folketing at bestemme, som jeg tror ministeren sagde det. Der skal ikke kunne lovgives over EFs budget. Ganske som vi, i hvert fald nogle af os, siger her i folketinget, der skal ikke kunne lovgives over finansloven. Det radikale venstre deler helt og fuldt regeringens holdning i budgetsagen.

Englands bidrag til EF-budgettet er et spørgsmål, der har optaget meget tid i Ministerrådet, vel også uforholdsmæssig megen tid, når man ser på, hvad det drejer sig om. Jeg synes, det er rigtigt at erindre om, at EFs samlede budget er mindre end 1 pct. af medlemslandenes bruttonationalprodukter. Jeg synes også, det er rigtigt at konstatere, at Englands nettobidrag til EF ligger i underkanten af 0,4 pct. af det britiske nationalprodukt, og at Englands nettobidrag udgør omkring 0,9 pct. af alle de offentlige udgifter i England. Der er altså heller ikke for England tale om foruroligende store udgifter.

Jeg synes, det i denne sag må siges, at der har været taget et udstrakt hensyn til England igennem årene. Englænderne har i perioden fra 1973 til 1977 haft en direkte rabatordning, kan man sige. Man skal også erindre sig, at i 1975 var der en ny genforhandling af betingelserne for det britiske bidrag. Det var ved den lejlighed, man fik gennemført tanken om en korrektionsmekanisme, som skulle kunne hjælpe særlig vanskeligt stillede lande. Det må dog konstateres – og det kan vel oven i købet gøres med glæde – at briterne ikke har haft mulighed for at udnytte denne korrektionsmekanisme, vel fordi deres økonomi ikke er så dårlig.

Vi synes fra radikal side, det er rigtigt, som regeringen også har haft det som sin holdning, at man ikke kan opgøre fordele og ulemper ved medlemskabet af EF på grundlag af det nettobidrag, man måtte skulle indbetale til EF. Det må være andre og større sager, som afgør ens forhold til det europæiske samarbejde. Men vi synes, det er rigtigt, som det også er blevet udtrykt, at der må findes en forhandlingsløsning med englænderne. Vi lægger naturligvis fra radikal side vægt på, at det ikke bliver en løsning, der vil tvinge England ud, eventuelt i en associeringsordning. Vi er fra radikal side afgjort

tilhængere af, at England bevares i det europæiske samarbejde inden for EF.

Det tredje hovedpunkt, som jeg vil beskæftige mig med, er landbrugsordningerne og deres belastning af budgettet. Det er vel rigtigt at konstatere, at i forhold til det samlede budget beslaglægger landbrugsudgifterne en væsentlig del af budgettet, men man skal heller ikke glemme, at de fælles landbrugsordninger, den fælles landbrugspolitik, nu engang er netop det område, hvor man har været i stand til at udforme en fælles politik, og det er et af fundamentene i EF. Det er i Danmarks interesse at fastholde den fælles landbrugspolitik. Vi kan i øvrigt tilslutte os ønsket, som landbrugsministeren udtrykte om, at der kan skabes en bedre balance imellem udbud og efterspørgsel – vel navnlig; når det gælder mejeriprodukterne. Vi er ingenlunde overbevist om, at nogen af de ordninger, som i dag eksisterer, er anvendelige – de er i hvert fald ikke særlig ønskelige ud fra et dansk synspunkt. De ophørsordninger, der gælder, synes jeg i høj grad er betænkelige. De betyder i hvert fald for Danmarks vedkommende, at velfungerende og stort set rentable landbrug nedlægges til fordel for, at man opretholder landbrugsproduktion andre steder, som langt fra er så rentabel.

Det er vel også betænkeligt, at man ved nogle af de ordninger, man nu overvejer, herunder en forøgelse af medansvarsafgiften, udelukkende anvender kvantitative kriterier og ikke kvalitative kriterier. Jeg mener, det vil være rigtigt, ikke blot ud fra en almindelig dansk interesse – for det er det, det må vi erkende – at der i højere grad tilrettelægges en bedømmelse ud fra kvalitetskriterier. Også ud fra et almindeligt sundhedsmæssigt og miljømæssigt synspunkt må det være rigtigt, at man inden for landbrugspolitikken arbejder frem imod en højnelse af kvaliteten af de landbrugsvarer, der udbydes til forbrugerne.

Regeringen har givet udtryk for, at den vil støtte en moderat prispolitik inden for landbrugsområdet, og det kan vi give tilslutning til fra det radikale venstres side. Vi har ikke noget ønske om, tværtimod, at priserne skulle udvikle sig sådan på landbrugsområdet i EF, at landbrugspolitikken kunne gå hen og bryde sammen. Det vil ikke være i Danmarks interesse, og det vil heller ikke være i EFs interesse, så den holdning, der er lagt